

L'HOME DÉU

Ha començat l'era d'Aquari, l'era en què l'home esdevé home Déu

MARIA VIDAL FORTIÀ

Aquest és un llibre escrit amb el cor. Cada una de les paraules que conté ha estat plasmada des del coneixement i la saviesa de grans veus, però també des de la pròpia reflexió i intuïció.

L'ésser humà és un ésser diví, i en aquest petit llibre intento explicar, des de la meva humil visió, com podem descobrir i assolir aquesta divinitat que resideix a l'interior de cadascú de nosaltres.

Desitjo sincerament que aquestes paraules arribin al cor de les persones que anhelen trobar-se a si mateixes.

Maria

ÍNDEX

1. El pla còsmic
2. Els cicles galàctics
3. La llum i la foscor
4. L'era d'Aquari
5. Els txakres i les seves ensenyances
6. La salut i la malaltia
7. El castell interior
8. El procés evolutiu

1. EL PLA CÒSMIC

Aquest primer capítol és dens i una mica difícil, però necessari per poder comprendre el perquè de tot el que s'explica a continuació. La meva recomanació és que en feu una primera lectura sense encallar-vos-hi i que, un cop acabat el llibre, hi torneu. Segurament llavors us arribarà d'una manera molt més completa.

* * *

El cosmos o univers és una immensa i majestuosa entitat infinita, un ésser que sosté tota la creació amb una intel·ligència i una perfecció absolutes; l'univers és allò que molts de nosaltres anomenem *Déu*.

Quan mirem al cel i ens imaginem l'univers, els nostres ulls capten només una ínfima part d'aquesta majestuosa entitat infinita. Déu és l'univers, però tant l'univers manifestat (el que veiem amb els nostres ulls) com el no manifestat (la consciència còsmica o ment pura). L'univers és el TOT.

Cada una de les diferents cultures o religions que han deixat la seva empremta al nostre planeta ha anomenat l'univers segons la manera com l'ha percebut. La religió catòlica en diu *Déu*, i altres cultures fan servir termes com ara *ment pura*, *sagrada llum diàfana*, *el tot*, *el cosmos*, *univers infinit*, *esperit majestuós*, etc.

L'univers aprèn de si mateix, ja que no hi ha res més que ell; aprèn perquè medita cap a l'interior, s'observa i, així, es descobreix i es comprèn a si mateix. Però per aprendre també cal experimentar, i per poder experimentar necessita dividir-se en parts més petites perquè la seva pròpia integració no li ho permet. Es divideix per descobrir i comprendre cada una de les seves parts i, d'aquesta manera, entendre's més fàcilment a si mateix.

Quan l'univers decideix dividir-se comença a moure's, i aquest moviment emet un so. EL SO ÉS VIBRACIÓ (el tan anomenat so *om* o *amén*).¹ El moviment provoca fregament, i d'aquest fregament en sorgeix la llum (com un llampec en una gran tempesta). LA LLUM ÉS CONSCIÈNCIA o INTEL·LIGÈNCIA PURA, i la consciència, unida a la voluntat i la intenció de ser, crea la DENSIFICACIÓ, FORMA o MANIFESTACIÓ.

So, llum i forma o VIBRACIÓ, CONSCIÈNCIA i MANIFESTACIÓ: aquesta sagrada trinitat és l'origen de tota la creació. A partir d'aquesta divisió, la creació sencera es manifesta; llavors, la creació és Déu o el cosmos dividit en parts.

---

¹ Vegeu al final del capítol.

Cada ésser de la creació constitueix una part de l'univers, una part que aquest mateix ha creat a imatge seva, ja que cada una de les parts conté la totalitat dins seu. Cada part porta el microcosmos al seu interior, igual com cada cèl·lula del nostre organisme conté en el seu ADN la informació de tot el nostre ésser.

En realitat, hi ha un paral·lelisme perfecte entre el cosmos i qualsevol organisme: els éssers vius no som res més que un immens nombre de cèl·lules cada una de les quals porta en el seu interior la informació de la totalitat, i l'univers no és sinó un nombre ingent de manifestacions o éssers vius cada un dels quals porta la informació del Tot dins seu.

Cada part experimenta i, després d'experimentar i descobrir-se a si mateixa, pot tornar de forma individual a l'infinit només mirant cap al seu propi interior. Com que porta la informació del tot a dins, no té cap necessitat de mirar ni de buscar a fora.

L'univers es divideix en diferents i incomptables manifestacions per poder experimentar tot el que és experimentable, i cada part, a través del coneixement i l'experiència que va adquirint, evoluciona progressivament fins que, a la fi, arriba a experimentar la fusió amb l'infinit o amb la consciència còsmica.

Quan diem *cada part*, no l'hem d'identificar mai amb el físic, perquè el cos físic és mortal i temporal. La identificació ha de ser amb l'ànima, amb aquesta part immortal i eterna que va evolucionant i elevant-se al llarg de l'eternitat (l'ànima és la veritable identitat de l'home, la part individualitzada del tot). L'esperit és l'espurna divina que resideix en el seu interior, la llum pura.

L'esperit necessita el vehicle de l'ànima per poder residir dins el cos físic: la seva llum és tan poderosa que, sense aquesta protecció, el nostre cos s'extingiria en un instant (seria com voler guardar una flama dins una paperina). Així doncs, l'ànima és el vehicle de l'esperit, i el cos, al seu torn, el vehicle de l'ànima, el mitjà que aquesta necessita per experimentar i aprendre en la dimensió física. Qui s'eleva, en realitat, és l'ànima amb l'esperit, ja que el cos físic no és res més que un vestit de carn, un vestit que, un cop acomplerta la seva funció, es converteix en pols.

L'ésser humà, per consegüent, representa una minúscula part d'aquest infinit univers inundat de divinitat; té forma i porta dins seu, en el seu esperit, la informació de la totalitat, del cosmos sencer. S'ha materialitzat a causa de la vasta i densa vibració amb la qual es manifesta. Prové de la infinita ment pura, experimenta en el mar de l'experiència i del coneixement i, és a través de la pròpia experiència, que ha de trobar per si sol el camí per tornar a fondre's amb la sagrada immensitat, amb la consciència pura, mirant només cap a l'interior. Així doncs, l'últim i més íntim desig de l'home és descobrir Déu i fondre's en la seva immensitat.

En el seu llibre *Veus dels nostres avantpassats*, la mare espiritual del poble cherokee, Dhyani Ywahoo, afirma el següent: «L'ésser humà és molt semblant

al salmó: tots procedim del llac de la ment pura i nedem cap a l'oceà de l'experiència, amb les seves lliçons, oportunitats i il·lusions. I de la mateixa manera que el salmó sempre troba el torrent que el porta de tornada al seu lloc de fresa, els éssers humans també hem de localitzar i seguir el torrent que ens conduirà de nou cap a la vasta llum diàfana».

Amb aquesta metàfora senzilla i curiosa, Dhyani Ywahoo ens revela el complex i majestuós pla còsmic.

EL PRINCIPI UNIVERSAL DE VIBRACIÓ

El principi universal de vibració afirma que en l'univers tot està en moviment constant: no hi ha res que es mantingui en repòs absolut, sinó que tot vibra.

Aquest principi ens explica que qualsevol manifestació existent té un nivell de vibració determinat i que, com més elevat és aquest nivell, més evolucionada és també la manifestació vibrant. Des de l'esperit pur fins a la forma més grollera de matèria, tot vibra a un nivell de vibració concret. En un extrem de l'escala hi ha la consciència còsmica, que vibra a una velocitat infinita, una velocitat que es confon amb la quietud (com passa amb una roda que, en girar a gran velocitat, sembla immòbil); a l'altre extrem se situen les manifestacions més bastes i menys evolucionades, la velocitat de vibració de les quals és molt lenta.

Entre un i altre extrem hi ha una infinitat de nivells de vibració diversos, i cada un d'aquests nivells expressa una manifestació diferent que es presenta davant dels nostres ulls com una varietat infinita de coses.

La matèria, l'energia, l'èter, la ment, les emocions, els colors, la fred, l'ànima i la resta de les incomptables coses que existeixen, materials o immaterials, conegudes o desconegudes, comprensibles o incomprensibles, absolutament tot vibra a un nivell de vibració determinat. Com més ràpid és aquest nivell, més evolucionada és la manifestació i més a prop de l'esperit pur es troba; i a la inversa, com més lenta és la vibració, més grollera i poc evolucionada és l'expressió vibrant.

Els nostres ulls, evidentment, capten una ínfima part d'aquest conjunt de manifestacions, ja que la matèria es troba als graons més baixos d'aquesta escala infinita. Ni tan sols som capaços d'imaginar-nos la part més elevada, perquè, des de la base, les nostres limitacions són profundes; el nostre anhel, tanmateix, és evolucionar, i evolucionar significa anar elevat el nostre nivell de vibració fins a assolir la velocitat de la ment pura. La ment pura és la nostra autèntica i dolça llar.

2. ELS CICLES GALÀCTICS

La Terra és una altra de les petites espurnes que vibren en la immensitat, una part de l'univers dividit que conté la totalitat dins seu. I, alhora, no és res més que una minúscula esfera flotant entre incomptables dins la perfecció d'aquest complex i ordenat sistema.

Mantenint un ordre admirable, cada planeta o estel segueix el seu camí amb un moviment constant, dominat pel magnetisme dels astres que l'envolten. Cada partícula de la creació sap a la perfecció cap on va i què fa en aquest perfecte pla diví o còsmic, ja que tot el que existeix està dirigit per la intel·ligència suprema o consciència còsmica que ens guia i ens mostra el camí: el camí de retorn a Casa.

El nostre planeta, la Terra, es desplaça incansable al voltant del Sol, l'estrella que més admira; perquè la seva ambició és ser com ell, brillar i estar repleta de llum per, algun dia, poder il·luminar i regalar aquesta lluminositat a tot el que visqui al seu entorn. Durant 365 dies l'observa des de totes les perspectives, orbitant al seu voltant i captant-ne la llum des de tots els angles. Dia i nit dona voltes sobre si mateixa per assegurar-se que cap indret de la seva superfície no es quedi sense aquest elixir de llum i calor. Primavera, estiu, tardor i hivern: cada estació ofereix a la naturalesa, que és el seu canal per captar llum, una part del seu cicle perquè la vida pugui gaudir en tota l'esplendor de la riquesa de la seva infinita i diversa manifestació.

I mentre capta aquesta llum, la Terra evoluciona i eleva la seva consciència perquè també ella és una part de Déu i ha de trobar el camí de retorn cap a la immensitat, de manera que el seu desig íntim és, igualment, fondre's amb ell.

* * *

Els 365 dies que la Terra tarda a fer una volta completa entorn del Sol es converteixen en 26.000 anys quan és el Sol, juntament amb tot el sistema solar, el que es desplaça al llarg de la seva galàxia, la Via Làctia. Durant 26.000 anys segueix incansable la seva òrbita al voltant d'aquesta majestuosa espiral, completant així un llarguíssim cicle galàctic.

Igual com la Terra, segons la posició espacial que ocupi dins la seva òrbita també ell traspasarà les línies virtuals anomenades *solsticis* i *equinoccis* (alineacions del nostre Sol amb el centre de la galàxia) i rebrà diferents intensitats de llum d'importants grups estel·lars o estrelles. Això vol dir que, al llarg d'aquesta òrbita interminable, hi haurà moments en què rebrà una quantitat més gran de llum (travessarà bandes fotòniques), i altres en què la llum estarà més enteranyinada. Aquestes èpoques també es poden veure afectades per nebuloses o altres elements capaços de projectar ombres.

Aquest llarguíssim cicle galàctic té les seves eres —dotze eres de 2.150 anys, aproximadament—, cada una de les quals es troba sota la influència de

la constel·lació astrològica que li dóna nom. Cada era significa per a la vida implicada un gran cicle evolutiu que comporta canvis importants en tots els aspectes.

Dins aquest inacabable cicle hi ha eres de llum, que corresponen a situacions espacials en què el sistema solar queda il·luminat per poderoses estrelles, i eres de foscor en les quals es materialitzen els espais galàctics foscos i sense llum. Així doncs, dins aquest cicle sens fi hi ha milers d'anys de foscor i milers d'anys de llum. Les eres de llum es poden considerar èpoques de consciència o evolució, i les de foscor, eres de ceguesa o involució.

Aquest cicle ens fa intuir amb força claredat que l'evolució no és una simple línia ascendent, sinó una mena d'espiral que es va elevant de manera progressiva; la tendència galàctica és evolutiva, però també es produeixen moments d'involució o estancament, moments en què l'evolució resulta complicada.

Aquest cicle singular, així mateix, ens ajuda a entendre com és que milers d'anys abans del nostre temps van existir civilitzacions molt més sàvies i evolucionades que la nostra; unes civilitzacions el revelador llegat de les quals no podem ignorar de cap manera.

* * *

ON ENS TROBEM ARA?

Actualment ens trobem en un moment molt significatiu. Segons el calendari maia (la civilització maia és coneguda per la seva saviesa extraordinària en el camp de l'astronomia: per crear els seus calendaris, precisos i molt reveladors, els maies es basaven només en l'observació del cel i en l'estudi dels seus cicles), el sistema solar està passant per un equinocci: l'equinocci de primavera. En aquest moment el nostre Sol ja s'ha alineat amb el centre de la galàxia, i a conseqüència d'aquesta alineació comença a quedar il·luminat per un sol enorme i poderós.²

Això significa que tant el nostre Sol com el sistema solar en el seu conjunt s'estan desplaçant lentament des d'un espai còsmic fosc cap a un espai més il·luminat; estan travessant una banda de fotons. En altres paraules: sortim d'una era de foscor i entrem en una era de llum.

En aquest mateix punt també s'acaba l'era astrològica de Peixos i comença la d'Aquari i, alhora, es tanca i torna a començar un nou i llarguíssim cicle galàctic de 26.000 anys, ja que la primavera simbolitza el naixement i l'hivern, la mort.

Així doncs, en aquest moment es clouen tres cicles a la vegada:

- S'acaba l'era astrològica de Peixos i comença la d'Aquari.
- Finalitza l'hivern galàctic i entrem en la primavera galàctica.

---

² Hi ha diversitat d'opinions sobre el nom del sol que ens il·lumina.

- S'acaba un llarguíssim cicle de 26.000 anys i en comença un de nou.

* * *

Les cultures que han estat les grans guardianes de la saviesa original coincideixen en una mateixa revelació: el 21 de desembre de l'any 2012 va marcar l'inici de la primavera galàctica i el moment en què aquest sol majestuós va començar a il·luminar-nos amb els seus poderosos i transformadors raigs, perquè va ser aleshores quan va començar l'alba galàctica, el moment exacte en què despunta el dia.

Tots els processos astrològics tenen, però, el seu creixement i la seva minva, i els canvis són progressius i lents. El pas de l'era de Peixos a la d'Aquari i la transició de la foscor a la llum es prolongaran dècades, ja que els processos de canvi d'aquest cicle llarguíssim són proporcionals a la seva durada. Això no vol dir, tanmateix, que aquesta data sigui irrellevant, ans al contrari: va ser el moment exacte en què vam rebre el primer raig del gran sol.

* * *

Hi ha moltes especulacions sobre aquests canvis astrològics: les dates exactes són confuses, la llum que ens arriba també... En realitat, ningú no sap ben bé què passa, i les opinions són molt dispars. Però les cultures indígenes antigues, les grans guardianes d'aquesta saviesa ancestral (maies, hopis, asteques, inques, la pedra Rosetta...), coincideixen que en aquest precís moment s'estan produint canvis astrològics poderosos.

L'únic que hem de tenir en compte ara mateix, de tota manera, no és tant la posició astrològica en la qual ens trobem i la llum que ens il·luminarà, sinó més aviat el fet que estem vivint una època de transició i de canvis profunds, tant interns com externs, i que aquests canvis, a la fi, ens portaran cap a una realitat completament transformada.

L'ésser humà està experimentant un canvi evolutiu molt significatiu, un canvi que potser durarà dècades. No obstant això, ja fa temps que les ments obertes i de visió clara gaudeixen del privilegi de sentir aquest canvi en el seu interior.

A les ments tancades és possible que no els ressoni res a dins, però quan els arribi el moment, serà la mateixa vida qui les obligarà a afrontar el canvi mitjançant algun succés, perquè la vida, en el moment adequat, ens fa obrir els ulls i topar-nos amb el que necessitem aprendre en aquell precís instant. Ningú no pot evitar aquest procés, perquè tots formem part activa d'aquest profund i revelador pla còsmic.

Hem de saber també que aquests canvis tan fonamentals no són per a la humanitat en el seu conjunt, sinó per als humans. Amb això vull dir que els canvis es generen de manera individual, i no en un pla col·lectiu o social. Cada persona, per si sola, haurà d'integrar el canvi i processar-lo dins seu. Cada

individu ha d'assumir la responsabilitat de si mateix i ningú no pot processar el canvi pels altres. L'evolució és completament individual i es produeix a dins (en el primer capítol ja hem dit que la divinitat és dins i no fora; recordem que cadascú porta la totalitat a dins i ha d'arribar-hi mirant només cap al seu propi interior). L'evolució representa un procés íntim, i és precisament en la nostra intimitat on més clarament podem descobrir l'autèntica veritat de tot el que necessitem saber i fer (les persones que ens envolten sempre tendeixen a donar-nos consells marcats per les seves pròpies pors i limitacions).

3. LA LLUM I LA FOSCOR

La Terra està il·luminada per diferents intensitats de llum en funció de l'estació de l'any. A l'hemisferi nord, durant la tardor i l'hivern la llum hi arriba de manera molt més feble que a la primavera i a l'estiu, mentre que a l'hemisferi sud passa el contrari.

Aquesta progressió lumínica representa per a la naturalesa diferents cicles en els quals totes les manifestacions experimenten processos d'evolució o d'involució segons la llum que reben, perquè la llum és consciència i, alhora, energia vital.

L'energia vital dels éssers vius que omplen la naturalesa es guarda en diferents parts del seu organisme segons la llum que reben.

En el regne vegetal, per exemple, a l'hivern, moment en què la llum és escassa, l'energia vital es concentra a les arrels, a la foscor de l'interior de la terra. A la primavera, quan la llum del Sol va guanyant intensitat, l'energia vital comença a ascendir cap a la tija i les fulles; i a la fi, quan la llum ho inunda tot amb la seva infinita generositat, l'energia vital es manifesta amb tota la seva esplendor en la flor i el fruit.

Quant al regne animal, durant l'hivern la majoria dels animals dormen en la foscor dels seus caus, mentre que a l'estiu, amb la llum, manifesten la seva energia vital en l'expressió de la seva vida i els seus cicles vitals.

A l'hivern, per tant, quan la llum escasseja, la natura guarda l'energia vital a l'interior de la terra, com si la consciència estigués adormida, fins que els nodridors raigs del Sol tornen a il·luminar i elevar la consciència dels éssers vius cap a la superfície i la part més elevada dels seus organismes.

Així doncs, quan hi ha llum hi ha consciència i expressió (la natura està desperta); la foscor, per contra, s'associa amb la inconsciència i la quietud (la natura dorm).

Els éssers humans també es veuen afectats de manera subtil per les estacions terrestres, però el seu grau evolutiu (molt més desenvolupat que en les espècies dels regnes vegetal i animal) fa que l'afectació sigui molt més important quan parlem dels cicles galàctics en lloc dels terrestres.

* * *

A partir d'aquest procés terrestre podem dissenyar un paral·lelisme perfecte amb els cicles galàctics i el procés evolutiu de l'ésser humà.

A l'hivern galàctic, quan no rep llum de poderosos astres, l'ésser humà té l'energia vital i la consciència ubicades al sacre, a l'interior del centre que ens connecta amb la Terra, lluny de la llum del gran sol. A la primavera i l'estiu

galàctics, aquesta energia vital o consciència, gràcies a la llum que rep, s'eleva al llarg de la columna vertebral, com una majestuosa espiral ascendent, fins a conquerir el centre situat entre els dos ulls físics: l'anomenat *ull intern*, *ull espiritual* o *tercer ull*.

Aquesta ascensió representa per a l'ésser humà una expansió energètica, un augment de la vibració del seu ésser, el despertar de la consciència i l'obertura de la consciència de la divinitat.

Però perquè aquesta consciència ascendeixi al llarg de la columna vertebral o espina dorsal (el camí que ens condueix cap a la divinitat),³ tots els centres espinals o txakres⁴ han d'estar oberts, ja que cada txakra representa per a l'ésser humà una ensenyança imprescindible per a la vida i, sobretot, per a l'evolució personal.

Així doncs, fins que l'ésser humà no sigui capaç d'integrar aquestes ensenyances i de prendre consciència del que signifiquen en realitat, no obrirà de manera definitiva els seus txakres i la seva consciència no s'eleva, ja que toparà amb els bloquejos que la seva il·lusió o ignorància creen.

En la nit galàctica, quan la consciència o energia vital cau fins al sacre, a l'interior de la Terra, està allunyada de la llum perquè cap gran sol no la il·lumina. És l'hivern, amb prou feines hi ha llum i l'ésser humà es desconnecta de la seva font; no sap qui és ni que fa a la Terra, i tampoc no és conscient de l'existència d'un pla diví o còsmic ni de la llei kàrmica de causa i efecte.

A la Terra hi han vingut grans mestres —Jesucrist, Buda, Krishna...—, però la gran majoria dels éssers humans no ha comprès el seu missatge. La percepció del món és completament exterior; la realitat és fora, i el cos és com un organisme físic que, quan mor, es converteix en pols. La vida és un miracle.

A la primavera galàctica, la consciència comença a ascendir al llarg de la columna vertebral fins a ubicar-se als centres cranials que abans estaven atrofiats o adormits. Aquests centres es desperten de la gran hibernació i, ara sí, l'home pren consciència de qui és i de per què és aquí (l'ascensió de la consciència al llarg de la columna vertebral és un poderós procés d'aprenentatge i descobriment d'un mateix). S'obre la consciència de la divinitat i les persones ens adonem que som perfectes i que, en realitat, som una espurna de Déu; Déu és dins nostre i absolutament tot el seu poder resideix al nostre propi interior.

El món és dins; fora no hi ha sinó el viu reflex del que tenim a l'interior. Tot es gesta en aquest interior, i qui vulgui créixer ho haurà de fer des de dins. Quan ho aconsegueixi, podrà projectar-ho cap a fora.

Al nostre planeta, els pols es desglacen perquè a la primavera es produeix un desglaç i l'energia vital comença a emergir de l'ombra en la qual havia estat reclosa; ara, aquesta energia intenta ubicar-se als espais més il·luminats per

---

³ Sàvies cultures hindús han anomenat la columna vertebral o canal espinal *el camí cap a Déu*, ja que és el canal a través del qual s'eleva la consciència o s'expandeix l'energia vital.

⁴ Al cinquè capítol es parla dels txakres i de les seves ensenyances.

poder manifestar la vida en tota la seva esplendor, ja que la primavera és llum, i la llum, consciència.

Personalment, crec que el centre espiritual de la Terra és l'Antàrtida, un centre majestuós que s'està despullant de l'hermètic i insondable bloc de gel en el qual, com un vel, havia estat amagat durant l'era de foscor i del qual, amb el desglaç, està aconseguint emergir per obrir-se a la sublim i preuada llum.

* * *

En les eres de llum, així doncs, la consciència està il·luminada i l'ésser humà sap qui és i que fa a la Terra. En les de foscor, per contra, la consciència roman en l'ombra i l'ésser humà es troba perdut i sense rumb.

El paral·lelisme que observem entre l'efecte vital que produeixen el nostre Sol en la natura i el gran sol en el sistema solar ens convida a intuir què significa la primavera galàctica (període en el qual hem entrat), ja que la primavera és creixement, expressió i un gran festival de vida i color.

* * *

Quan diem que la llum és consciència ens referim a la llum espiritual, a aquesta llum que té el poder d'activar i expandir la nostra consciència cap a estats més elevats de saviesa i coneixement. La llum física també té el do d'il·luminar, però només allò que els nostres ulls físics són capaços de captar. La llum espiritual, en canvi, il·lumina absolutament tot el que percep el nostre ull intern (és a dir, el centre ubicat entre les dues cel·les). Aquest ull, que la majoria de les persones té tancat durant les eres de foscor, representa la porta cap a la visió interna i, a la vegada, cap a la divinitat o part més elevada de nosaltres mateixos.

La llum que ens arriba del majestuós sol és llum física, però també llum espiritual (grans bandes de fotons capaces de transmutar la nostra vibració). En el pla físic, la llum també es manifesta en fotons, però la diferència entre la llum física i l'espiritual és que en la primera el fotó no és res més que una energia purament física, mentre que en l'espiritual els fotons són portadors de la consciència còsmica. Es tracta de dues manifestacions de llum amb uns nivells de vibració molt diferents.

* * *

En l'escala evolutiva terrestre, l'ésser humà constitueix l'espècie més avançada: ja fa unes quantes eres que està en procés d'evolució. De tot el potencial que conté dins seu, ara mateix n'aprofita només una petita part, ja que ara com ara ni tan sols pot intuir tot allò que és capaç de fer. En l'ADN i el sistema nerviós central de l'ésser humà hi ha porcions importants el propòsit de les quals ni tan sols arriba a comprendre, ja que són àrees completament desconegudes i inexplorades.

Si tenim en compte que en la natura no hi ha res que estigui totalment mancat de funció, de cap de les maneres no podem pensar que aquestes

porcions hi són perquè sí. És molt més humil i lògic concloure que tenim una comprensió tan limitada que, en realitat, encara no som capaços d'entendre res (la ciència anomena *ADN escombraries* la part que encara desconeixem).

Tan sols percebem una ínfima part de tot el que ens envolta. Però hem de tenir present que absolutament tothom té un gran potencial per despertar la seva consciència, una consciència que, a partir del moment en què els nodridors raigs del poderós sol il·luminen el nostre planeta, empeny instintivament per elevar-se.

4. L'ERA D'AQUARI

Com ja hem dit, actualment el nostre sistema solar està entrant en la primavera galàctica, una posició en la qual s'alinea amb el centre de la galàxia. Aquest traspàs representa un canvi evolutiu significatiu i una gran transmutació en la qual es troba immersa la Terra i tot el que en depèn, és a dir, també nosaltres. En realitat, qui fa el pas evolutiu és el planeta, però com que nosaltres vivim sobre la seva superfície, aquesta gran onada de llum que arriba també ens ajudarà a il·luminar i elevar la nostra consciència. La Terra ens necessita perquè els éssers humans som canalitzadors de llum; la Terra absorbeix llum també gràcies a nosaltres. I nosaltres la necessitem a ella perquè l'experiència i el coneixement que ens ajuden a ascendir fins a la Ment Pura es produeixen en aquesta basta dimensió terrenal.

Aquesta alineació, així mateix, representa la porta d'entrada a l'era d'Aquari, que ens governarà durant els pròxims dos mil anys. Això vol dir que deixem enrere l'era de Peixos, període que va començar amb el naixement de Crist.

Per a l'ésser humà, l'era d'Aquari constitueix un apropament ràpid entre els mons interior i exterior; els límits entre dins i fora es dilueixen i la realitat es percep amb més força des de l'interior que des de l'exterior. Això significa que, a poc a poc, els paradigmes que d'ara endavant construiran la nostra realitat s'aniran situant a dins. La consciència de la divinitat s'obre, i això ens permetrà teixir dins nostre el sentiment que som perfectes. Tot plegat vol dir que els valors s'inverteixen i la visió del món canvia, i que la gran majoria de nosaltres viurem una transformació interna progressiva a través de la qual l'espiritualitat guanyarà protagonisme enfront del materialisme. Aquari també representa la unió de les persones, la capacitat de compartir i ajudar i, així mateix, l'evolució personal i individual, però sense oblidar mai que tot és u i que, per tant, un no avança si no avancem tots. En l'era de Peixos la relació entre els éssers humans és jeràrquica; en la d'Aquari, en canvi, tothom és igual.

L'era d'Aquari és l'era de l'HOME DÉU, el moment en què l'ésser humà prendrà consciència de la seva divinitat i podrà arribar a tocar-la amb el palmell de la mà, ja que la consciència s'omplirà de llum espiritual i orientarà l'ésser humà cap al coneixement de qui és en realitat.

Si l'era de Peixos va començar amb el naixement de Crist, la d'Aquari també s'inicia amb el naixement de Crist, però com que en aquesta era hem de descobrir la realitat en el nostre propi interior, Crist apareixerà dins nostre i serà aquesta consciència crística la que ens mostrarà el camí per arribar al regne dels cels, com ja va intentar fer dos mil anys enrere. El regne dels cels és la sagrada llum diàfana, l'univers infinit, Déu o l'absolut. No importa com l'anomenem perquè el que compta no és el nom, sinó arribar-hi, ja que és el desig més profund de l'ésser humà.

Totes les eres tenen una fase de creixement i una minva; així, també aquest canvi profund fa temps que ha començat a manifestar-se, i moltes persones ja experimenten el goig de sentir-lo dins seu. L'adveniment de l'era d'Aquari i la fi de l'hivern galàctic van començar subtilment ara fa algunes dècades; això vol dir que el canvi és molt progressiu i lent i que tots tindrem molt temps per: primer, deixar que tot aquest procés ens ressoni dins; segon, ser capaços de sentir-lo amb força, d'entregar-nos-hi i de confiar; i, finalment, integrar-lo en el nostre interior des del cor, i no des de la ment. Quan aconseguim fer tot això, la visió que tenim del món i de la nostra pròpia consciència es transformarà per complet.

Si som conscients d'aquests processos astrològics, no ens estranyaran gens ni mica els profunds canvis que estem experimentant tant en el pla individual com en el col·lectiu. La Terra i tot el que viu sobre la seva superfície estan sotmesos a un canvi evolutiu tan important que l'únic que pot fer ara mateix l'ésser humà és somriure i sentir felicitat pel gran regal que rep.

* * *

LA CRISI

Tots aquests tancaments de cicle imposen canvis, ja que un cicle és un aprenentatge i la seva culminació també representa la culminació de tot el que ens ha aportat. Tots els canvis es manifesten amb fortes crisis, perquè les crisis transmuten. Quan es produeix una crisi hi ha un abans i un després; les crisis, en efecte, serveixen per canviar les coses: són poderosos punts d'inflexió en el procés evolutiu i permeten tancar etapes i obrir-ne de noves.

En aquests moments assistim a una crisi profunda que sacseja absolutament tothom; hem de ser conscients, però, que el seu propòsit és posar de manifest el canvi que estem experimentant, perquè durant la crisi tot allò que és vell i ja no ens serveix mor per deixar pas a allò que és nou i encara ha de venir.

Si reflexionem una mica, ens adonarem que ara mateix estem vivint una època de pura decadència; tant la política com l'economia caminen de dret cap a l'abisme, i això afecta tota la societat. La crisi ens farà superar aquesta decadència per conduir-nos cap a un nou renaixement, perquè aquesta crisi profunda a la qual estem sotmesos té l'objectiu i la intenció de transformar-nos tant externament com interna i tant en el pla individual com en el col·lectiu. Ens transformarà perquè ens puguem endinsar conscientment en l'era d'Aquari.

La crisi és la transformadora profunda que ens apartarà del materialisme (la il·lusió que ha imperat fins ara) i ens obrirà cap a la preuada i reveladora espiritualitat que tots portem dins.

Ara, doncs, enmig de la crisi, és l'hora d'obrir la ment, perquè les persones que no siguin capaces d'integrar aquest canvi en el seu interior quedaran ancorades en el passat i no sentiran el goig de percebre allò que la vida ens ofereix en aquest instant precís.

Les persones que amb més força es veuen sacsejades per la crisi són les que més canvis han d'integrar. Despertar sovint és dolorós i traumàtic, però l'únic que intenta aconseguir el canvi és obrir-nos la consciència i, a la fi, elevar-nos fins al més sublim dels estats. No oblidem mai que després de la tempesta ve la calma.

Si la vida terrenal fos perfecta i estigués lliure de dolor i sofriment, ningú no miraria mai cap al cel amb les mans al cor per pregar a Déu que el portés de retorn a Ell. Llavors no podríem créixer, perquè quedaríem atrapats en la il·lusió còsmica del mar de l'experiència. I qui renunciaria a una vida de plaer sense dolor ni sofriment? A ningú no se li despertaria l'íntim desig de superar-se a si mateix.

Aquesta crisi, doncs, ens acabarà obligant a mirar dins nostre per descobrir què hi guardem, perquè és en el nostre propi interior on resideix la gran revelació del que som en realitat i de per què som aquí. I és en aquesta vida on, si ens obrim de bat a bat, tenim l'oportunitat de descobrir-ho.

La gran crisi també transmuta la percepció de la realitat. En l'era de Peixos la realitat és fora, i en la d'Aquari, dins. Per tant, mentre entenguem la nostra realitat des dels paradigmes exteriors (economia, política, religió i ciència), la nostra vida dependrà del que passi al món. El dia que siguem capaços d'entrar dins nostre, de sentir amb força qui som en realitat i per què som aquí i de seguir aquest dictat, accedirem al paradigma de la veritat interior i podrem perseguir el nostre anhel i atrapar-lo, ja que el que succeeixi al món ni tan sols ens afectarà.

* * *

LA CREATIVITAT

Les persones a qui la crisi ho ha arrabassat tot són les que més s'han de preguntar què poden oferir als altres, ja que la d'Aquari és una era d'unió, una era de forta cooperació en la qual ens hem d'ajudar els uns als altres; ens hem d'ajudar a créixer. L'amor i la generositat són els actes de creixement més creatius i poderosos de tots, sempre tenint en compte que, quan emetem alguna cosa, la més poderosa de les fletxes és la intenció; si fem les coses amb la intenció de beneficiar-nos a nosaltres mateixos, ens quedarem sols a la nostra illa deserta i res no fluirà al nostre entorn, mentre que la mateixa acció feta amb la intenció de beneficiar el conjunt florirà com un roser en plena primavera.

La creativitat no és res més que la llum poderosa que resideix dins nostre vestida d'ortografia, color, música, forma, actes generosos... I és aquesta expressió divina la que commourà el cor de les altres persones i els activarà l'essència profunda del que s'allotja en el seu interior.

No tinguem mai por de projectar cap a fora el que resideix dins nostre, perquè segur que hi ha algú prop nostre que espera aprendre alguna cosa d'allò que nosaltres creem.

El que és capaç de crear l'home, en el fons, és llum: llum interior que es projecta cap a l'exterior i que adopta una forma física. La resta dels éssers humans es nodreixen d'aquesta llum i també ho fa el nostre planeta, perquè si nosaltres ens elevem, el planeta s'eleva amb nosaltres. No escatimem, doncs, creativitat: la creació és llum en estat pur i aquesta llum és capaç d'il·luminar molt més del que ens imaginem, ja que la llum ens desperta.

5. ELS TXAKRES I LES SEVES ENSENYANCES

El cosmos és un holograma; això significa que el tot es troba present en cada una de les parts. El nostre ésser és un microcosmos que guarda dins seu el contingut del cosmos sencer. Per això diem que l'ésser humà és diví: perquè Déu o el cosmos sencer són dins i fora a la vegada.

En aquest perfecte i complet microcosmos hi ha el camí que hem d'emprendre per elevar-nos, el camí per ascendir cap a la divinitat que resideix dins nostre. Aquest camí és el canal espinal o columna vertebral, la part més evolucionada del nostre organisme juntament amb l'encèfal. El sistema nerviós central vibra a un nivell de vibració molt més alt que la resta del cos; d'altra banda, és la part més enigmàtica del nostre organisme i la que menys coneixem.

I en l'ascensió de la nostra consciència a través del canal espinal ens trobem amb els txakres: set poderosos centres energètics que guarden imprescindibles veritats sagrades per a la vida i per a l'elevació de la nostra consciència.

* * *

En sànscrit, la paraula *txakra* vol dir 'roda'. Els éssers humans tenim set poderosos centres en forma de roda que ens permeten intercanviar energia còsmica.

Els txakres se situen al llarg de la columna vertebral fins al crani i tenen forma d'embut: la part estreta s'arrela als centres espinals de la columna vertebral, i la més ampla es perllonga més enllà del cos físic fins a situar-se als límits del nostre camp energètic. El moviment dels txakres és giratori i la seva força, centrípeta —és a dir, que atrau cap a l'interior—, la seva salut es revela quan el moviment és ampli i esplèndid.

Els txakres formen part de la nostra anatomia energètica, això és, de l'espai vital on guardem la informació de tota la nostra existència. En aquest espai guardem la nostra experiència, la nostra memòria, les nostres emocions, pensaments i creences, i també hi resideixen els nostres traumes i allò que som incapaços de perdonar i eliminar. El nostre camp energètic és com un gran llibre obert de la nostra història personal: la informació hi és absolutament tota.

Cada un dels txakres té relació amb una zona concreta del nostre organisme i nodreix uns òrgans, estructures o sistemes determinats. Quan el txakra no està obert o adopta una forma amorfa, l'intercanvi d'energia no és complet i la zona que es troba sota la seva influència pateix una disfunció.

Aquests centres connecten els nostres nervis i hormones amb els nostres pensaments i emocions (relació que estudia la psiconeuroimmunologia), ja que la seva ubicació també va en paral·lel al sistema neuroendocrí immunitari, així,

d'aquesta manera es forma un vincle entre la nostra anatomia física i l'energètica.

Si considerem que el txakra és la zona clau del cos on l'energia connecta l'àmbit emocional i mental amb el físic, fàcilment entendrem per què les ferides psíquiques i emocionals i els sentiments o creences són capaços de provocar trastorns físics i problemes de salut. El txakra, així doncs, és el punt d'unió on es produeix la connexió entre cos i ment.

Els txakres són els guardians de grans ensenyances per a la vida, i és a través d'aquestes ensenyances que l'ésser humà va elevat la seva consciència per obrir-se al món espiritual i desprendre's de la realitat material, ja que el món material ens atrau i atrapa amb les seves il·lusions, llavors la nostra ànima queda presonera d'aquesta ignorant il·lusió. L'ésser humà és un ser espiritual; està arrelat a la Terra, però la seva finalitat és aprendre, créixer i madurar fins a descobrir el seu esperit i identificar-s'hi plenament.

Els txakres s'obren de manera definitiva quan la persona és capaç d'integrar amb una plenitud total l'ensenyança que contenen. Per tant, és la integració de l'aprenentatge allò que obre el txakra i l'omple de poder per generar salut i equilibri a la zona corporal influenciada per aquest txakra. No n'hi ha prou de conèixer aquestes ensenyances; han d'estar fortament arrelades dins nostre i han de formar part de la nostra manera de sentir i percebre la pròpia vida.

L'ésser humà està destinat a explorar i desenvolupar aquestes veritats a través de l'experiència anomenada *vida*, i aquesta saviesa el transportarà progressivament cap a uns estats de consciència més purs i elevats; cada una d'aquestes ensenyances, així doncs, és una gran veritat per a la vida, i la nostra encarnació a la Terra té per objecte, precisament, aprendre aquestes grans veritats, integrar-les. Quan ho aconsegueix, l'ésser humà eleva la seva consciència fins a uns nivells de comprensió que el conviden a assaborir el poder suprem que resideix dins seu.

L'energia és poder, i el txakra, un centre de poder. Quan perdem energia perquè no integrem les ensenyances i la malgastem en situacions que, en realitat, no desitgem, el nostre organisme perd la capacitat de mantenir-se en equilibri i emmalalteix; llavors, la malaltia es converteix en la gran mestra que ens obliga a aprofundir dins nostre per poder copsar aquesta ensenyança i, així, redreçar la nostra vida. Si la sabem interpretar i integrar, recuperarem la salut; si no, el desequilibri sempre formarà part de la nostra vida. Quan ens posem malalts, ens allunyem del nostre creixement; l'acte de curar-nos ens hi ubica de nou.

Aquestes ensenyances són imprescindibles per al nostre creixement espiritual i per ascendir a través del canal espinal i ubicar la nostra consciència i energia vital al punt més elevat de nosaltres mateixos, és a dir, en aquests centres que ens permeten prendre consciència de la nostra divinitat i que es troben situats al centre del crani.

L'ésser humà, sense saber-ho, té fam d'espiritualitat, i encara que busca el plaer en el món de les sensacions, no s'adona que és en l'espiritualitat on pot trobar l'aliment més exquisit, aconseguir la plenitud més absoluta i satisfer el seu anhel més desitjat.

Quan arriba a un nivell evolutiu prou elevat per prendre consciència que en l'espiritualitat hi ha tot el que en realitat busca, ja no torna a mirar enrere perquè sent, amb poderosíssima força interior, que està seguint el camí correcte.

* * *

Els tres primers txakres ens relacionen amb el món exterior; el seu poder és extern i estan connectats amb el món en què vivim i amb tot el que ens envolta.

El quart txakra és la porta simbòlica a través de la qual accedim al nostre món interior; el seu poder és intern i ens connecta amb les nostres emocions.

Els tres últims txakres ens relacionen amb el nostre propi interior; el seu poder també és intern i estan connectats amb el món interior i amb el poder que resideix dins nostre.

EL PRIMER TXAKRA

El primer txakra està situat a la base de la columna vertebral. Energèticament ens connecta amb la columna vertebral, el recte, les cames, els ossos, els peus i la immunitat.

Aquest txakra guarda la veritat sagrada que TOT ES U. Absolutament tota la creació forma una sola i única unitat.

El tot es troba en cada una de les parts i, a la vegada, tot és u. La persona no és sinó una petita peça d'aquest immens tapís que anomenem *univers*. L'energia del conjunt ho inunda tot; ens és impossible viure al marge d'aquest teixit colossal i no quedar-hi engolits. Tot ens afecta, i les nostres accions afecten tothom. Així doncs, sempre que respectem qualsevol manifestació de vida ens respectem a nosaltres mateixos. Quan creixem, madurem i ens tornem savis, la humanitat sencera creix, madura i es torna una mica més sàvia.

Dins i fora és allà mateix; no hi ha una línia de separació. Tot el que veiem fora és exactament igual que el que es troba dins, i tot el que hi ha dins es perllonga cap a fora.

Aquesta veritat sagrada ens ensenya la importància de mostrar un respecte absolut cap a qualsevol manifestació de vida, ja que la nostra consciència es troba present en tota la creació. Fins i tot l'aigua és capaç de sentir els nostres pensaments i emocions: estudis duts a terme pel Dr. Masaru Emoto revelen que, segons les circumstàncies energètiques que afecten un medi on hi ha aigua, aquesta cristal·litza amb formes geomètriques perfectes (si l'energia és positiva) o completament amorfes (si és negativa).

La consciència que tot és u ens fa sentir que som una part de la creació i que aquesta forma una sola unitat; alhora, reforça dins nostre la divina consciència de la unió. L'ego ens posa traves a l'hora d'experimentar aquesta unió, però l'ésser humà ha de ser capaç de vèncer l'ego i de sentir la unitat.

Malgastem la nostra energia i restem poder al primer txakra quan experimentem sentiments de desunió i separació.

Qualsevol ésser, encara que a nosaltres ens sembli menyspreable, porta dins seu, igual que nosaltres mateixos, la informació del tot; aquest ésser, per tant, és d'alguna manera dins nostre i nosaltres dins seu. Absolutament tot és una espurna del tot i conté la informació del tot dins seu. Estem connectats amb qualsevol manifestació de vida, i només si som capaços de prendre'n consciència i de respectar aquestes manifestacions podrem integrar la veritat sagrada que tot és u.

Aquesta veritat sagrada, així doncs, ens ensenya a respectar totes les formes de vida que habiten sobre la Terra i a sentir-nos connectats amb tot.

Quan sentim amb força que formem part d'una unitat infinita en la qual tot està entrelaçat i quan som capaços de fluir amb aquesta unitat, obrim el primer txakra i assaborim la saviesa que aquest guarda dins seu.

Aquesta veritat sagrada s'estén a qualsevol situació grupal que puguem viure, perquè un grup també és una unitat; aquest txakra, per tant, està connectat amb tot el que ens vincula a les situacions grupals o tribals que ens toca viure.

La situació grupal en què més treball se'ns proposa és la família; qualsevol problema o conflicte familiar resta poder al primer txakra, ja que la família és el primer grup en què vivim des del moment que naixem.

Sentiments de racisme, de rebuig, de falta de respecte envers els animals... Qualsevol sentiment de desunió i manca de respecte afebleix el primer txakra i fa que la zona influenciada per aquest pateixi una disfunció.

EL SEGON TXAKRA

El segon txakra està situat a la part inferior de l'abdomen, fins a la zona del melic. Energèticament ens connecta amb els òrgans sexuals, l'intestí gros, l'apèndix, la bufeta de l'orina, la pelvis i les vèrtebres inferiors.

El segon txakra guarda la veritat sagrada del RESPECTE CAP ALS ALTRES.

Absolutament totes les relacions que mantenim en la nostra vida són necessàries per al nostre aprenentatge personal. Totes les persones que ens envolten formen part de la nostra evolució, i l'ensenyança que conté el segon txakra és la necessitat d'actuar amb honradesa, amb respecte i amb la màxima integritat en cada una de les nostres relacions, tant si es tracta de persones que ens agraden com si ens desplauen; aquesta gran ensenyança, per consegüent, també inclou aprendre a honrar els nostres enemics.

En l'Absolut només existeix l'amor; les relacions que no estan governades per aquesta força suprema esgoten dins nostre l'energia del segon txakra i ens resten poder per guarir el nostre organisme.

Hem de ser conscients que els qui ens envolten són el viu reflex del que som nosaltres. Hi ha persones que, sense saber per què, ens commouen íntimament, ens desperten sentiments que habitualment no experimentem. Són persones per les quals, encara que no les coneguem, sentim admiració; ens agrada el que fan i com són. Aquestes persones ens mostren les virtuts o els anhels que encara hem de descobrir.

I també hi ha persones al costat de les quals no ens sentim a gust i que voldríem lluny de nosaltres; en realitat, el que desitgem allunyar són els sentiments que aquestes persones ens desperten, perquè ens mostren la nostra part més fosca, aquella que més ens hem d'esforçar a treballar.

Cada cop que es produeix un canvi important en la nostra vida, surten del nostre entorn persones conegudes i n'hi entren altres de noves que, així, enriqueixen la pròxima etapa del nostre camí.

És important fer les paus amb totes aquestes persones que ens commouen i entendre el perquè; si no il·luminem la nostra part fosca i no fem realitat els nostres anhels, no aconseguirem aprendre, ens estancarem i no evolucionarem.

El respecte també s'estén a la nostra relació amb les coses, i entre aquestes, en particular, amb els diners.

En el món material, l'energia és el diner perquè també ens dóna poder; un poder extern. La relació amb el diner ha de ser una relació d'honor. El diner és un flux i no té propietari: passa d'unes mans a unes altres i la nostra única

responsabilitat és donar-li un fi noble. La relació morbosa amb el diner resta poder al segon txakra.

Aquest txakra és també el centre de la creativitat. Quan treballen, les persones creatives revelen allò que tenen dins, i les coses que guardem dins nostre estan fetes per sortir a fora, per ser entregades als qui ens envolten; perquè són l'amor i l'entrega a través de lletres, música, formes o actes generosos allò que aportarà coneixement i creixement als altres.

La creativitat és la màxima expressió del que resideix al nostre interior, saviesa que es vesteix d'ortografia, de notes musicals, de colors o de veritables actes d'amor cap als altres. Els qui no expressen la seva creativitat resten poder al segon txakra.

Tenir un fill és un dels actes més màgics i autèntics de creativitat.

La sexualitat també està governada pel segon txakra. Una relació poc sana amb la nostra sexualitat l'afebleix; en conseqüència, hem de ser molt respectuosos amb les relacions que mantenim cos a cos amb els altres, perquè la invasió física sense respecte ni desig dolç ens desnodreix emocionalment i ens resta equilibri als òrgans afectats.

EL TERCER TXAKRA

El tercer txakra està situat al plexe solar, sobre l'estómac. Energèticament ens connecta amb el fetge i la vesícula biliar, l'estómac, el pàncrees, les suprarenals, l'intestí prim i la part mitjana de la columna vertebral.

El tercer txakra guarda la veritat sagrada del RESPECTE ENVERS UN MATEIX. És el txakra de l'autoestima i del respecte propi, i també el del poder personal.

Les persones ens hem de cuidar no per exigència, sinó per autoestima. L'exigència està motivada per creences i rigideses mentals, i requereix un esforç i un sacrifici. L'autoestima, en canvi, és fluida i prové de l'amor que sentim per nosaltres mateixos, de manera que en cap moment no representa un esforç ni una atenció exagerada: senzillament ens cuidem perquè l'amor que sentim cap a nosaltres ens ho dicta.

Qualsevol emoció negativa o acte que agredeix la pròpia persona resta poder al tercer txakra. Tant el que pensem o creiem sobre nosaltres mateixos com allò que fem amb la nostra persona influeix en aquesta energia.

També ens resta energia el fet de suportar agressions externes, siguin físiques, verbals o emocionals, i no ser capaços d'alliberar-nos-en.

Les addiccions suposen veritables actes d'autodestrucció i de congestió al tercer txakra, ja que les persones addictes ho són perquè, en el fons, són febles i se senten incapaces de conduir i dirigir la seva pròpia vida.

El tercer txakra representa la maduresa i la majoria d'edat. Les persones que el tenen obert dirigeixen la seva vida amb autoritat, respecte, seguretat i autoestima; saben què volen i cap on han d'anar, i saben com han de fer servir els seus recursos interns per aconseguir-ho. Els qui tenen problemes amb aquest txakra són persones que cedeixen el seu poder personal als altres i no saben responsabilitzar-se de si mateixes. Si de debò volen estar sanes, cal que aquestes persones agafin el timó de la seva vida, ja que, inconscientment, es deixen portar, dirigir o, encara pitjor, dominar per altres i això els resta poder al tercer txakra. De fet, quan t'envolten persones que t'estimen és còmode deixar que decideixin per tu. Prendre decisions, encara que sigui sobre la pròpia vida, sempre representa una responsabilitat i comporta esforç i risc. Deixar que els altres decideixin per un mateix resulta fàcil, però a la llarga és un camí de disfunció i desequilibri.

Cada persona és una unitat i ha de dirigir la pròpia vida des de dins, perquè la seva vida és seva i exclusivament seva i només ella coneix la direcció que ha de seguir. Deixar entrar direccions externes dins nostre fa que cedim poder a qui ens està intentant dirigir.

El tercer txakra també té relació amb l'acceptació del nostre cos físic i de la nostra imatge. La sensibilitat excessiva davant d'allò que els altres pensen de la nostra persona resta poder al tercer txakra.

Quan es miren al mirall, les persones que tenen aquest txakra obert són capaces de sentir amor i admiració per allò que veuen.

EL QUART TXAKRA

El quart txakra està situat al centre del pit. Energèticament ens connecta amb el cor, l'aparell circulatori, les costelles, els pits, els pulmons, el diafragma i les extremitats superiors.

El quart txakra és al bell mig del nostre ésser; connecta la nostra part física amb l'espiritual i guarda la veritat sagrada que L'AMOR ÉS DIVÍ.

L'amor no és un simple sentiment, l'amor és un estat. L'amor és una força interior i l'energia més poderosa que l'ésser humà pot tenir dins seu. L'amor és qui tot ho crea i tot ho cura, l'amor tot ho lliga i ho alimenta. L'amor ens fa sentir grans i poderosos, ens converteix en generosos i ens ajuda a percebre la bellesa de les coses. L'amor és el contrari de la por, aquest estat que tant ens tortura quan no confiem. L'amor venç la por i l'elimina.

El quart txakra és bàsicament emocional i ens connecta amb tot el que sentim. Obrim aquest txakra quan som capaços de sentir amor incondicional, perdó i compassió per qualsevol part de la creació i quan ens neguem a jutjar, ja que el quart txakra ens ensenya a entregar-nos a tot el que ens passa sense necessitat de voler-ho entendre. El quart txakra representa l'entrega en estat pur: és el txakra de l'amor i la fe.

Restem poder al quart txakra quan no sentim amor per nosaltres mateixos o pels altres. Els sentiments d'odi, rancor, enveja... són veritables verins per al nostre cor. Només evolucionem i ens omplim de pau interior quan sentim amor, compassió, harmonia i bellesa per tot el que ens envolta. El nostre cor està dissenyat per estimar i no sap fer altra cosa. Qualsevol sentiment negatiu el danya i el congestiona, a més de provocar-li sentiments de buidor.

L'ésser humà és un ser bàsicament emocional. Som en aquest pla físic per experimentar a través de l'emoció. L'emoció està representada per l'element aigua, i tant l'ésser humà com la Terra estan compostos majoritàriament per aquest element. Sentim, i sentim amb força, perquè la major part del nostre ser és aigua, i són precisament els sentiments allò que ens enforteix i ens fa aprendre.

El quart txakra és la porta simbòlica cap al món espiritual, cap al món que resideix dins nostre i que hem de descobrir per poder sentir qui som en realitat. És el centre del nostre cos i l'indret on es gesten els sentiments envers allò que vivim. El nostre aprenentatge de vida és sentir amor per tot el que ens envolta, perquè l'amor és poder en estat pur.

Quan obrim aquest txakra podem endinsar-nos en el nostre món interior, un món on hi ha una infinitat de manifestacions completament desconegudes per a la gran majoria de les persones.

El poder extern ens sembla desitjable, però quan descobrim què és en realitat el poder intern i aprenem a utilitzar-lo, ens adonem que el poder extern no és sinó un joc de nens. El poder extern mai no omplirà el nostre ésser; les coses físiques no poden entrar dins nostre i fer-nos gaudir: són il·lusions mancades de força pròpia. El poder intern es manifesta a dins i omple de goig cada part del nostre ser.

EL CINQUÈ TXAKRA

El cinquè txakra està situat a la gola. Energèticament ens connecta amb la gola, la tiroide i les paratiroides, la tràquea, l'esòfag, les vèrtebres cervicals, la boca i l'hipotàlem.

El cinquè txakra guarda la veritat sagrada d'ALINEA LA TEVA VOLUNTAT A LA VOLUNTAT DEL TEU COR.

Aquesta afirmació cal entendre-la en el sentit que l'ésser humà ha de seguir els dictats del cor i no els de l'ego, per molt difícils i estranys que semblin. Els dictats del cor són les revelacions que provenen de l'ànima i, encara que no les puguem raonar, hem de saber que són la guia més perfecta.

El cinquè txakra ens revela que tots naixem amb un simbòlic contracte sagrat. Tots venim a aquest món a adquirir una sèrie d'aprenentatges que la nostra ànima ha acordat abans de néixer; la nostra missió, aquí, és complir amb un paper concret en aquest pla diví perfecte, ja que els aprenentatges que venim a integrar estan dissenyats per a la nostra evolució personal. Totes les persones sabem, en el nostre fur intern, quins són els nostres anhels i inquietuds, allò que en realitat volem. El cinquè txakra ens indueix a buscar el que veritablement volem.

Quan diem «entrega la teva voluntat a la voluntat divina» ens referim al fet que tothom ha de descobrir què ha vingut a fer en aquesta vida i acomplir-ho, perquè només així trobarà el seu lloc en el món i també la pau.

Quan una persona no ocupa el seu lloc al món perquè no ha estat capaç d'alinear la seva voluntat amb la voluntat superior, arriba un moment que en la seva vida es produeix una crisi, una depressió, un esdeveniment traumàtic, una malaltia greu... Aquesta crisi serveix perquè la persona s'endinsi dins seu i es pregunti: què haig de fer amb la meua vida? La resposta, si la sap trobar des del cor, la ubicarà al lloc que li pertoca en el món i en el seu aprenentatge personal, llavors recuperarà l'equilibri.

El cinquè txakra també és el txakra de la voluntat, aquesta poderosa arma que ens ajuda a crear tot el que volem. La voluntat és força creadora, ja que representa el motor que ens empeny a moure i crear qualsevol idea que ens neix a dins (recordeu que al primer capítol ja hem explicat que el cosmos va crear la forma amb la voluntat de ser).

El cinquè txakra també és el de l'expressió verbal. Restem poder a aquest centre quan no expressem amb sinceritat el que sentim, quan silenciem la nostra voluntat i no proclamem ben fort tot el que som i el que volem.

Quan ens expressem amb falta de sinceritat o diem mentides també restem poder al cinquè txakra, perquè és amb aquest txakra amb el qual expressem allò que portem dins.

EL SISÈ TXAKRA

El sisè txakra està situat al centre del front. Energèticament ens connecta amb l'encèfal i el sistema neurològic, el sistema nerviós central, les glàndules pineal i pituïtària, els ulls, el nas i les orelles.

El sisè txakra guarda la veritat sagrada de **ALINEA'T AMB LA VERITAT**.

Amb aquest txakra ressonem i ens connectem amb la veritat, amb la veritat superior (la gran majoria de les coses que percebem en el món material no és sinó el fruit de la il·lusió còsmica, i la il·lusió és el contrari de la veritat).

El sisè txakra està vinculat a les glàndules cranials que els éssers humans tenim adormides durant les eres de foscor; això no vol dir, tanmateix, que no sigui possible activar-les i despertar aquest ull que ens connecta directament amb les grans veritats i amb la divinitat. L'ull espiritual és el poderós centre que ens uneix a la font.

El sisè txakra representa el centre de l'aprenentatge; quan hi mantenim una relació sana som capaços d'aprendre de l'experiència i d'integrar aquestes ensenyances, perquè és a través d'aquestes que anem evolucionant cap a una ment més madura i elevada.

Aprenem perquè aquest txakra ens proporciona la capacitat de transcendir i, així, de comprendre millor el que ens toca viure i experimentar. Transcendir vol dir ser capaços d'allunyar de l'ego les experiències que vivim i assimilar-les des del centre de la saviesa, que és precisament el sisè txakra; el centre de la saviesa ens ajudarà a entendre-les des d'una perspectiva molt més elevada i comprensiva.

Quan integrem les experiències des de l'ego, constantment veiem injustícies en allò que ens passa i sentim incomprensió, ja que l'ego és egoista i sempre pensa a través del jo. Si, en canvi, les integrem des del centre de la saviesa, les mateixes injustícies o experiències les viurem com a autèntics processos evolutius que ens ajuden a créixer, perquè aleshores serem capaços d'allunyar-nos-en i d'observar-ho tot des d'una perspectiva més elevada i sàvia, una perspectiva que ens ajudarà a entendre què ens aporta tot el que ens passa.

Aquest centre ens proporciona una ment madura i visió clara.

Les creences que, en realitat, no són verdaderes o la fe en coses que no són íntegres resten poder al sisè txakra.

La veritat només es troba a l'interior, i tan sols el cor ens pot ensenyar els pilars de les grans veritats. Hem de ser capaços de trencar amb els dictats externs i de forjar la nostra veritat des de l'interior, des d'aquesta llavor divina

que resideix dins cada un de nosaltres. Hem d'aprendre a creure en nosaltres mateixos i en el que sentim amb força.

Les grans veritats ressonen dins nostre, i només sabem que una cosa és veritat perquè el ressò interior així ens ho dicta. La confusió serveix precisament perquè aprenuem a enfortir encara més la nostra seguretat interna i a confiar en aquest ressò. Les persones que s'enganyen a si mateixes resten poder al sisè txakra.

Aquest centre també ens ajuda a connectar-nos amb la consciència de qui som en realitat perquè ens revela inconscientment, des de la intuïció (el raonament humà mai no ens donarà respostes a les grans veritats), el profund misteri que tenim velat.

Després, quan aconseguim obrir el sisè txakra perquè hem estat capaços d'integrar les grans veritats, l'ull espiritual s'obre i ens regala un grau de clarividència que ens mostra el món existent en altres dimensions, un món que ara mateix ni tan sols sospitem a causa de la profunda ceguera en la qual estem immersos.

Quan una persona obre el sisè txakra perquè descobreix les grans veritats, es converteix en un veritable canalitzador d'aquestes i, a la vegada, en un far lluminós, capaç d'il·luminar tots els qui l'envolten.

EL SETÈ TXAKRA

El setè txakra està situat a la coroneta. Energèticament ens connecta amb el sistema nerviós central, el sistema muscular i la pell.

El setè txakra guarda la veritat sagrada de **NOMÉS EXISTEIX EL PRESENT**.

És el txakra de l'esperit, el que ens revela que l'esperit és immortal i etern i que el temps no és sinó una il·lusió del pla físic i material.

Amb aquest txakra ens endinsem en l'eternitat, perquè el moment present és etern. En el món espiritual, el passat i el futur no existeixen.

Aquesta veritat sagrada ens ajuda a tancar el passat, a cloure totes les experiències no culminades i no perdonades que encara arrosseguem en el moment present i que desequilibren la nostra energia. Ens ajuda a trencar amb allò que el nostre esperit no ha alliberat, amb les experiències traumàtiques i no resoltes.

Quan aquest txakra s'obre plenament ens convertim en divinitats, perquè la il·lusió del món material ja no ens pot atrapar amb les seves llaminadures.

L'aurèola dels sants i la prolongació a la coroneta de Buda són símbols d'éssers que tenen el setè txakra totalment connectat amb la divinitat.

Quan es produeix aquesta obertura, el setè txakra deixa de rodar amb força centrípeta (la que atrau cap a l'interior) i comença a fer-ho amb força centrífuga (la que projecta cap a l'exterior). Així, aquestes persones es converteixen en autèntics canalitzadors de la divinitat per poder guiar la humanitat.

* * *

L'obertura dels txakres i la integració de les seves ensenyances representen per a l'ésser humà equilibri tant energètic com físic, ja que el flux còsmic pot circular des de l'exterior cap a l'interior sense obstacles i, així, nodrir de llum o energia vital el nostre organisme.

Per poder entrar plenament en el món interior (obrir els txakres que ens connecten amb el que hi ha dins), cal que primer hàgim treballat els txakres que ens relacionen amb el món exterior, és a dir, el primer, el segon i el tercer, ja que l'energia ascendeix des del sacre i s'eleva fins a les glàndules cranials.

Els primers txakres estan relacionats amb les etapes inicials de la vida, i els següents, amb l'edat madura. És com una mena de cronologia que presenta un paral·lelisme perfecte amb la vida d'una persona, ja que, simbòlicament, cada set anys obrim un txakra.

Quan naixem, l'energia predomina en el primer txakra, és a dir, el grupal, el que ens connecta amb la família, que representa el nostre món durant la infantesa.

A l'edat de set anys, aquesta relació exclusiva amb la família comença a diluir-se i neixen els primers llaços amb amics i amb altres persones externes al nostre entorn familiar; això passa perquè l'energia predomina en el segon txakra, el de les relacions.

Quan fem catorze anys, el tercer txakra, que és el del poder personal, es manifesta amb força. De mica en mica la persona s'individualitza i se separa de la identitat heretada, comença a crear les seves pròpies creences i la seva manera particular de veure el món i de viure la vida.

Als vint-i-un anys s'activa el quart txakra. Es tracta d'una edat a la qual ja som capaços de mantenir una relació amorosa amb una altra persona o, dit d'una altra manera, de viure el matrimoni. Energèticament, el matrimoni simbolitza la unió de les nostres parts terrenal i espiritual.

Als vint-i-vuit anys, l'energia predomina en el cinquè txakra. En aquest moment, la persona comença a sentir amb força dins seu cap on desitja encaminar la seva vida i què vol en realitat. Si ens mantenim atents, percebrem clarament què hem de fer en aquest aprenentatge que anomenem *vida*.

Als trenta-cinc anys s'obre l'energia del sisè txakra; aleshores, la persona ja és capaç de prendre consciència de les grans veritats sagrades. I quan arribem als quaranta-dos, finalment, la connexió amb el setè txakra ens ofereix l'oportunitat de connectar-nos amb el nostre jo superior: la nostra ment ja ha madurat.

Evidentment, els txakres només s'obren quan la persona ja està preparada i el seu grau de consciència és prou poderós per poder activar aquestes sublimes energies. Sempre coneixerem persones que viuen tota la vida sense ser capaces d'integrar ni una sola d'aquestes reveladores veritats.

6. LA SALUT I LA MALALTIA

La salut i la malaltia són el gran baròmetre de què disposa el nostre organisme per fer-nos prendre consciència d'on som en realitat.

La salut revela una relació sana amb tot el que ens envolta i amb allò que estem vivint. Quan gaudim de bona salut, tant en l'aspecte físic com des del punt de vista psíquic i emocional, és perquè tenim ordre intern i perquè ocupem el nostre lloc en el món; sentim pau.

La malaltia apareix quan ens desviem del camí, quan no estem ubicats en aquesta ascensió al llarg del canal espinal. Es presenta quan ens encallem en l'aprenentatge d'alguna veritat sagrada i restem energia al txakra corresponent.

La malaltia conté un missatge important per a la nostra vida; per això, ens obliga a apartar-nos de les nostres activitats quotidianes a fi que puguem dedicar tot el temps del món a descobrir-lo. En realitat, la malaltia no desapareixerà del tot fins que no entenguem el missatge i canviem les nostres actituds davant la congestió que estem patint.

La malaltia, de fet, revela un desordre, ja que no és sinó una gran crida que prové del nostre propi interior (la nostra ànima o jo superior) per obligar-nos a prendre consciència que en la nostra vida hi ha quelcom que no rutlla; pot tractar-se d'una actitud, d'una creença o d'alguna cosa que no estem aprenent correctament. La malaltia ens força a aturar-nos perquè puguem descobrir-ho.

La malaltia és una gran mestra; interromp la nostra rutina perquè ens endinsem en el nostre món interior i intentem esbrinar què fem malament, per on perdem energia. Ens impedeix seguir amb la nostra vida per donar-nos l'oportunitat de reflexionar sobre nosaltres mateixos i sobre com estem aprenent allò que vivim.

La malaltia l'hem de voler entendre, descobrir-ne el missatge i transmutar-la en salut, perquè amb el seu intricat i particular llenguatge, en el fons, ens mostra què fem malament. Ens ensenya quina part de la nostra vida no volem, ens indueix a canviar i a transformar-nos i ens obliga a perseguir les nostres il·lusions i anhels. La malaltia és el mitjà que fa servir la pròpia divinitat per desviar-nos del camí que estem seguint i ubicar-nos de nou en el correcte, el que ens condueix cap a nosaltres mateixos i cap a l'autodescobriment.

Així doncs, les persones que emmalalteixen s'han d'aturar i reflexionar; han de meditar en el dolor, entrar-hi a dins i descobrir què els està revelant la malaltia, ja que l'únic que pretén el nostre jo superior és fer-nos prendre consciència i redreçar el nostre camí.

La malaltia no es concep en el cos, sinó que es concep i es gesta en l'ànima, en aquesta part de nosaltres que conté les nostres emocions i pensaments, les nostres creences i la nostra història personal. Amb l'ànima

estimem o odiem, perdonem o sentim rancúnia, tenim por, creiem i ens desenvolupem, i també aprenem i ens equivoquem. El cos és el reflex físic de l'ànima, ja que l'ànima s'expressa a través del cos per fer-se visible.

Si volem entendre l'origen de la malaltia hem de tenir en compte aquesta visió de l'ésser humà, perquè la malaltia neix dels misteris d'aquesta complexitat. La malaltia es genera en l'ànima, i quan no som capaços de curar-la en aquest nivell es va densificant fins que arriba al pla físic per fer-nos reaccionar; llavors, el cos acaba patint els desordres del que som, del que creiem, del que sentim i del que fem.

Com que la malaltia neix en el nostre propi interior, la curació, obligatòriament, també l'hem de buscar dins, perquè si només aspirem a trobar-la en el pla físic, l'únic que aconseguirem és posar-hi un pedaç. La curació plena s'ha d'integrar a tots els nivells.

Quan la naturalesa destrueix alguna cosa, aquesta mateixa cosa té, alhora, potencial creatiu, perquè destrucció i creació són la cara i la creu d'una mateixa moneda; però perquè la destrucció es transmuti en creació cal que hi hagi un canvi intern significatiu.

La malaltia, doncs, és destrucció, però destrucció amb potencial per crear alguna cosa nova dins nostre, amb disposició per generar salut. La malaltia ens dóna l'oportunitat de destruir allò que no volem, allò que insistim a no canviar encara que el nostre cor ho detesti, allò que ens perjudica però sense que destinem prou energia a eliminar-ho de la nostra vida. Malaltia és, per tant, perill i oportunitat a la vegada, perquè ens posa al límit però també ens obliga a aprofundir en nosaltres mateixos i a descobrir què és el que no volem; quan ho descobrim, ens donarem l'oportunitat de canviar-ho, i aquest canvi generarà salut.

La malaltia altera els nostres valors i ens transporta a un punt d'inflexió en la nostra vida; ens ensenya, ens obliga a modificar parts de nosaltres mateixos que no volem, que no ens van bé i que no funcionen. Ens força a aturar-nos i a buscar en el nostre fur intern per demanar-nos el perquè; un perquè que representa el primer esglaó d'aquest gran potencial que té el do de curar-nos, ja que la nova consciència interna ens ajudarà a canviar el que és vell de nosaltres mateixos, el que ja no ens serveix, aquell rebuig del qual ens costa tant de desprendre'ns, i deixarà entrar noves energies, nous valors i noves actituds davant la vida que ens faran transmutar el nostre interior amb un valor afegit: el valuós aprenentatge que ens proporciona la malaltia i, encara més, l'ensenyança valuosíssima que ens ofereix la curació, perquè curar, en la seva accepció més pura, significa 'canviar la consciència'.

Les persones malaltes que aconseguen fer-ho assolixen la curació gràcies a aquest aprenentatge tan valuós. Les que, per contra, adopten una actitud passiva i creuen que són els altres qui les han de curar (metges o terapeutes) viuran sempre en l'eterna malaltia, perquè mai no copsaran allò que la seva ànima els està intentant comunicar.

La malaltia apareix perquè el txakra que governa l'òrgan debilitat perd energia. Si coneixem les veritats sagrades que guarda cada un dels txakres, intuirem amb més facilitat què ens intenta comunicar el nostre interior només observant la funció o l'òrgan debilitats. Fent aquesta observació podrem reflexionar sobre la veritat sagrada que aquell txakra conté i també sobre les nostres actituds davant d'aquella gran veritat. Venim a aquest món per aprendre aquestes veritats; la malaltia, per tant, no desapareixerà fins que no n'assimilem el contingut: és la nostra responsabilitat com a éssers humans. Quan aconseguim aprendre el missatge que ens transmet la malaltia i integrem la veritat sagrada en la nostra vida, el txakra tornarà a nodrir la zona amb la guaridora consciència còsmica i la inundarà d'energia vital i de salut.

7. EL CASTELL INTERIOR

Per poder descobrir-se a si mateix, l'ésser humà ha de mirar cap a l'interior, i aquesta introversió només la pot fer a través de la contemplació, l'oració, la meditació... Cada una de les diferents cultures o religions ha utilitzat el seu propi mètode o eina per accedir a la intimitat del món interior.

En la cultura hindú, la meditació es practica des de fa mil·lennis amb el propòsit d'accedir a la immensitat d'aquests misteris. Els africans i molts pobles indígenes utilitzen la percussió i es deixen portar pels seus sons vibrants per alterar el seu nivell de consciència.

Tradicionalment, la nostra cultura s'ha servit de l'oració i la contemplació.

L'oració, tanmateix, no consisteix a dir un simple pàrenostre o a resar el rosari; l'autèntica oració és el diàleg íntim amb la nostra ànima i, finalment, amb Déu, ja que, com que la divinitat resideix dins nostre, el coneixement de la nostra pròpia ànima ens hi acaba conduint. Quan resem no hem de mirar cap al cel o cap a una imatge sagrada, com si Déu fos fora, sinó que hem de tancar els ulls i dirigir la nostra mirada cap a l'interior.⁵

La meditació i la contemplació són força similars: en tots dos casos, la persona busca en la intimitat el descobriment de si mateix. Tant la contemplació com la meditació consisteixen a escoltar el silenci interior i a descobrir què ens revela la nostra ànima, perquè només en silenci absolut podem sentir-ne el xiuxiueig. En la meditació, la visió interna es concentra en un punt determinat.

* * *

Per dirigir la mirada cap a dins i descobrir realment la nostra ànima, podem imaginar que aquesta resideix en un majestuós castell interior⁶ al qual només tenim accés nosaltres i prou. El castell representa la part més íntima del nostre ser perquè només hi resideix la nostra ànima, amb tota la seva saviesa i poder.

Entrar dins el castell vol dir conversar amb la nostra ànima o jo superior, que és la part més sàvia de nosaltres mateixos, i, amb una sinceritat absoluta, procurem dialogar-hi per prendre consciència de la nostra vida, les nostres pors, la nostra part fosca, els nostres monstres interns i, sobretot, els conflictes que més ens costa de resoldre. També podem dialogar sobre els nostres anhels i desitjos més profunds, la nostra manera de percebre el món i els diferents aspectes de nosaltres mateixos. Aquesta estada al castell interior, a més, ens pot ajudar a reflexionar sobre els nostres valors i creences per, a la fi, poder intentar trobar respostes sobre la direcció que ha de seguir la nostra

---

⁵ Moltes de les imatges sagrades que veiem en temples i llocs de culte semblen mirar cap al cel, però, en realitat, dirigeixen la mirada cap al sisè txakra o ull intern, el centre que ens connecta amb el nostre interior (suposant, evidentment, que el seu autor tingués prou talla espiritual o coneixement en el moment que va crear la imatge).

⁶ La metàfora del castell interior és de santa Teresa de Jesús.

vida. Hem de reunir la valentia i la intuïció necessàries per seguir els dictats del nostre cor, perquè l'ego, dirigit gairebé invariablement per la por, ens conduirà sempre cap a un camí sense creixement.

Quan ja estiguem familiaritzats amb la nostra ànima, hem de reflexionar sobre les veritats sagrades contingudes en els poderosos centres que ascendeixen fins a la part més elevada de nosaltres mateixos i meditar profundament sobre la relació entre la nostra actitud i aquestes grans veritats; fer aquesta reflexió ens ajudarà a prendre consciència dels valors fonamentals que ens ensenya la vida.

Cal que ens anem familiaritzant amb la nostra ànima fins que, a la fi, aquesta es converteixi en la nostra confessora més fidel, perquè l'ànima, a poc a poc i de manera progressiva, ens conduirà cap a la rendició de l'ego i cap a l'ascensió de la nostra consciència fins a les reveladores instàncies de l'espiritualitat.

La meditació i la contemplació constitueixen eines excel·lents, però cada persona ha de trobar tota sola la manera de recórrer aquest camí de pujada cap a la consciència còsmica.

L'entrega i la creativitat també representen autèntiques vies d'ascensió (un exemple paradigmàtic d'entrega i creixement personal és la mare Teresa de Calcuta).

Entrar al castell i endinsar-se en els seus misteris suposa un compromís autèntic amb el nostre jo superior. L'entrega ha de ser absoluta, i la voluntat de descobrir-nos a nosaltres mateixos, constant i poderosa.

Adquirir aquest compromís, tanmateix, no significa renunciar a la vida que portem ni a res del que ens agrada i ens fa sentir bé per dins. Comprometre's vol dir ser conscients del poder que resideix dins nostre, tenir-lo present i entregar-nos-hi per ubicar la nostra consciència en uns estats de saviesa i comprensió molt més elevats. La saviesa ens ajudarà a viure una vida molt més conscient, rica i satisfactòria, perquè sabrem qui som en realitat i ja no ens deixarem atrapar més per les il·lusions que el món material ens ofereix.

Estem dirigits per un sublim pla còsmic que ens condueix cap al descobriment de nosaltres mateixos, perquè, en el fons, la nostra existència serveix per tornar de nou al lloc del qual hem vingut. L'experiència de la nostra vida ens hi condueix, però només un cor en pau ens indica que ens trobem en el camí correcte.

8. EL PROCÉS EVOLUTIU

L'evolució de l'ésser humà és un fet innat.

El procés evolutiu consisteix a descobrir i aprendre la nostra ànima per tal de donar-li autoritat i deixar que guï la nostra vida cap a aquesta divinitat interior que tant anhelem. L'ànima sap a la perfecció qui és i què hi fa, en aquest perfecte pla diví. En aquest procés, l'ego, que és el jo més inferior i terrenal, se sent perdut i sense rumb perquè, habitualment, està dirigit i dominat per les limitacions que li imposa la ment i per la por (la por és el contrari de l'amor).

L'ànima és el jo superior, la veritable identitat de l'ésser humà. Les persones que s'identifiquen amb el cos físic i amb l'ego difícilment arribaran a comprendre mai qui són i per què són aquí, ja que viuen immerses en la ignorància que el món material crea.

* * *

L'ENCARNACIÓ

Per poder comprendre el procés evolutiu cal entendre correctament el concepte d'encarnació.

L'ànima és la part immortal i eterna de l'univers dividit; la seva manifestació no és física, ja que la seva vibració no té la densitat pròpia de les coses que es manifesten en aquest pla. Una ànima jove necessita evolucionar a través de l'experiència en el pla físic i material (sàvies cultures anomenen la vida *el mar de l'experiència*), i per poder manifestar-s'hi necessita un vehicle: el cos físic.

L'ànima s'encarna en un cos físic per poder aprendre en aquesta vasta vibració i per sentir, ja que l'ésser humà és un ser emocional (recordem que el cos físic està compost majoritàriament d'aigua i que l'aigua és l'element que governa l'emoció). Un cop ha culminat el seu aprenentatge, l'ànima es desprèn del cos per tornar a la seva preuada dimensió, una dimensió en la qual se sent despallada i lliure (el despreniment del cos físic és el que nosaltres coneixem com a *mort*). Però com que ha de seguir experimentant per poder elevar-se, es torna a encarnar en un altre cos físic per viure una experiència diferent, i així successivament.

Al llarg de les diverses encarnacions anirà experimentant, aprenent i descobrint-se a si mateixa, de manera progressiva també anirà renunciant als desitjos amb els quals ens atrapa el món material. Alhora, anirà envellint. Quan l'ànima és vella i sàvia, arriba un moment en què ja no necessita encarnar-se més en aquest pla, perquè la seva saviesa li permet habitar dimensions molt més elevades (l'astral, la causal...). Aquestes dimensions es van elevant com una escala lluminosa que arriba fins a Casa; així, l'ànima va ascendint i elevant el seu nivell de consciència fins a la fi convertir-se en digna de tornar a formar

part de la consciència còsmica, moment en què ja haurà elevat el seu nivell de vibració fins a assolir una velocitat infinita.

Tinguem en compte que la consciència crística (nosaltres la coneixem com a Jesucrist), per exemple, no és sinó un elevadíssim nivell de consciència, un nivell que se situa als últims esglaons d'aquesta lluminosa escala (per això Jesucrist diu que seu a la dreta del Pare).

En el món material, les persones més evolucionades tenen l'ànima vella, la ment madura i el cos jove (una ànima vella rarament necessita experimentar a través de la malaltia i el sofriment; això fa que el seu físic envelleixi molt menys).

* * *

LA DUALITAT

Hi ha un aspecte de nosaltres, tanmateix, que no ens permet veure més enllà de la nostra basta dimensió: la dualitat.

La dualitat representa una gran limitació a l'hora de percebre la realitat superior.

Els éssers humans tenim dos hemisferis cerebrals, i aquest disseny ens obliga a viure en la dualitat i a percebre de manera dual tot el que ens envolta; a més, ens dificulta la comprensió de les coses que no es poden explicar des d'aquesta limitada visió.

Els éssers humans entenem el bé però no comprenem el mal, acceptem el plaer i el benestar però trobem injust i inexplicable el dolor, admirem la creació però rebutgem la destrucció, sense arribar a comprendre mai que en l'absolut (la no dualitat) aquestes manifestacions conviuen en l'equilibri més perfecte.

La visió dual suposa una gran limitació de l'ésser humà que ens impedeix entendre per què la vida és com és. La nostra obligació, tot i així, és acceptar, perquè el nostre grau de ceguera fa que veiem una part però que ignorem en una gran proporció la manifestació del tot. La base fonamental de l'amor incondicional és l'acceptació: si una cosa no està al nostre abast per canviar-la, acceptar-la és estimar.

La dualitat s'ha de vèncer, ja que l'ésser humà evoluciona per poder experimentar l'absolut. En l'absolut el sofriment ja no existeix perquè el nostre cor viu en la comprensió i la neutralitat (absència de sentiment).

* * *

L'EVOLUCIÓ

El primer pas que ha de fer l'ésser humà per ascendir en l'escala evolutiva és treballar l'ego i la humilitat.

La humilitat és un ingredient imprescindible per aconseguir vèncer l'ego, i l'ego és la part de nosaltres mateixos que queda atrapada per les il·lusions del món material. L'ego representa la nostra part menys elevada, la que ens connecta amb la matèria i fa que ens aferrem a les coses que ens fan sentir segurs però que, en realitat, ni ens proporcionen aprenentatge ni ens ofereixen evolució. Amb l'ego experimentem des del jo inferior, des d'aquesta part de nosaltres mateixos que només veu injustícies i s'ofèn quan li passa alguna cosa que, en realitat, no comprèn. És qui ens fa sentir que estem separats del tot i ens indueix a competir amb els nostres iguals per por de quedar-nos sense recursos. L'ego és la individualització, aquest aspecte de nosaltres al qual hem d'arrabassar tot el poder perquè no governi la nostra vida, ja que ens impedeix sentir que tot és u.

En el moment de prendre una decisió, és fonamental saber discernir clarament si ha estat motivada per l'ego o pel cor, perquè si prové de l'ego segur que no ens portarà enlloc.

Quan siguem capaços d'eradicar l'ego estarem més preparats per treballar les nostres ombres (pors, conflictes, rancúnies, traumes...), perquè il·luminar la nostra part fosca és el següent pas que hem de fer si volem que la nostra consciència ascendeixi.

Per conèixer la nostra part fosca podem mirar cap a fora, perquè les coses que més detestem de la nostra vida i el nostre entorn són autèntics miralls d'aquesta part no il·luminada de nosaltres mateixos. Cal que reflexionem profundament sobre els aspectes que tenim amagats dins nostre i els hi donem llum, perquè si no dissipem les ombres, mai no arribarem a descobrir-nos plenament.

Aquest treball és profund i laboriós, però també gratificant.

Seguidament hem de fer un treball de rendició. Això vol dir comprometre'ns amb nosaltres mateixos (el jo superior) a deixar que sigui el nostre cor, i no l'ego, qui guii la nostra vida; es tracta de tenir prou valentia per seguir els dictats del cor. Si ho aconseguim, serà la nostra ànima qui, en realitat, ens guiarà, perquè ella sap, amb una seguretat total, quin és el camí que hem de seguir. La nostra ànima ens conduirà amb saviesa cap al lloc on realment volem ser, el que sentim amb força dins nostre. I serà aquí, en aquest lloc, on trobarem la pau i el més pur dels aprenentatges que hem vingut a integrar.

A mesura que evoluciona, l'ésser humà es va transformant subtilment per dins. Li canvien els valors i cada vegada dóna menys poder a les coses mundanes; alhora, es transforma la manera com percep la seva pròpia existència. Amb el temps es torna més intuïtiu i aprèn a sentir aquestes intuïcions com a missatges importants per a la seva vida. Comprèn els seus desordres interns i els fa front des de dins, des de la saviesa interior. Aprèn a transcendir les coses i a comprendre-les des d'una perspectiva més elevada i, a poc a poc, va sentint amb força les veritats sagrades, que li ofereixen una vida molt més serena. Comença a valorar els moments de solitud i

contemplació, ja que són instants en què està en companyia de la seva ànima i, amb el silenci, aquesta es deixa sentir; així, d'aquesta manera, el seu cor va sentint cada vegada més pau i amor envers tot el que l'envolta, i això l'hi passa perquè, subtilment, està entreobrint la gran porta que l'acabarà conduint cap als misteris del món interior. El verdader món. El món on realment vol ser.

L'evolució és un treball individual que hem de fer des de l'interior, i el fem a través del descobriment de la nostra ànima i del despreniment de l'ego. L'únic que necessitem descobrir és que som una espurna individualitzada del cosmos i que el nostre destí és arribar a despullar-nos d'aquesta individualització per poder formar part de la sagrada unió.

Igual com una gota d'aigua que, quan cau en la immensitat de l'oceà, perd la seva identitat i la seva individualitat, i passa a ser l'oceà, també nosaltres hem d'arribar a assolir la mateixa vibració infinita que la divinitat per poder fondre'ns-hi i, d'aquesta manera, acabar formant-ne part, és a dir: ser la divinitat.

Tot aquest procés es fa des del cor i no des de la ment, perquè no n'hi ha prou de saber que la divinitat existeix i que resideix dins nostre: la divinitat s'ha d'experimentar i sentir, ens ha d'inundar i abraçar amb la seva sublim i poderosa llum.

L'evolució és una seqüència de transicions espirituals, i les transicions espirituals són transicions de consciència, salts evolutius que es produeixen a causa del descobriment progressiu de l'immens poder que resideix dins nostre, de la consciència absoluta que, en realitat, l'ésser humà és un HOME DÉU. És home perquè està encarnat en aquest tosc pla físic, però també és Déu perquè la divinitat brilla amb força en el seu interior. Aquests salts són autèntics treballs que només es poden fer des de dins, amb la ment i la consciència ben obertes, i amb el cor com a governant de la nostra vida.

El procés evolutiu i el camí cap a la divinitat és etern (el temps només existeix en la nostra basta vibració), però les dimensions superiors a la física estan exemptes de vellesa, malaltia i mort, és a dir, de sofriment. Per tant, en el moment que som capaços de transcendir el sofriment, el procés evolutiu es converteix en un agradable i etern camí de tornada cap al majestuós centre on hem estat creats.